

ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียง ที่เป็นปัญหา

English Pronunciation Problems among Thai People and Remedial Techniques

ชฎาพร โพชัยสวรรค์^{1*} นภธีรา จวอรรณ² พิเชฐ สัตย์วินิจ³ และขวัญชนก หนูสง⁴
Chadaporn Pokaisawan^{1*}, Nopthira Jawaut², Pichet Satwinit³
and Kwanchanok Nusong⁴

Received : February 15, 2024; Revised : March 22, 2024; Accepted : March 25, 2024

บทคัดย่อ (Abstract)

ระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความต่างกันหลายลักษณะซึ่งความต่างของระบบเสียงทั้ง 2 ภาษามีผลทำให้คนไทยมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย และ 2) เสนอแนะเทคนิคการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของคนไทย วิธีการที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ การศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษมีสาเหตุหลัก 3 ประการ ได้แก่ 1) ภาษาไทยไม่มีเสียงลักษณะนั้น ๆ 2) ภาษาไทยมีเสียงลักษณะนั้น ๆ แต่ปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกัน และ 3) ภาษาไทยมีเสียงลักษณะที่คล้ายกับเสียงภาษาอังกฤษแต่ออกเสียงต่างกัน และคนไทยมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งในลักษณะเสียงสามัญและลักษณะเสียงพิเศษ ดังนี้ 1) เสียงพยัญชนะ 2) เสียงพยัญชนะควบกล้ำ 3) เสียงสระ 4) เสียงเน้นหนัก และ 5) ทำนองเสียง โดยมีเทคนิคการ

¹⁻⁵คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง; Faculty of Humanities and Social Sciences, Muban Chombueng Rajabhat University, Thailand.

*Corresponding Author; e-mail : chporn08@gmail.com

Citation : Pokaisawan, C., Jawaut, N., Satwinit, P. & Nusong, K. (2024). English Pronunciation Problems among Thai People and Remedial Techniques. *Journal of Local Governance and Innovation*. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

สอนเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียง ดังนี้ 1) การใช้คู่เทียบเสียง 2) การฝึกออกเสียงจากแบบฝึกรูปแบบต่าง ๆ และ 3) การใช้แผนผังใบหน้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สรุปได้ว่าความต่างของระบบเสียงภาษาแม่และภาษาที่ 2 ทำให้เกิดความยากลำบากและปัญหาในการออกเสียงภาษาที่ 2 ให้ถูกต้อง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องแก้ไขปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยซึ่งวิธีการแก้ปัญหาคือการสอนให้ผู้เรียนรู้ลักษณะที่ต้องและฝึกออกเสียงปัญหาให้ถูกต้องด้วยเทคนิควิธีต่าง ๆ ที่ผ่านการศึกษาค้นคว้าอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

คำสำคัญ (Keywords) : ระบบเสียงภาษาไทย, ระบบเสียงภาษาอังกฤษ, ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย, เทคนิคการสอนการออกเสียง

Abstract

The Thai language and English language sound systems have several differences, which result in Thai people encountering problems in pronouncing English. The purpose of this study was 1) to analyze the challenges in English pronunciation faced by Thai learners, and 2) to propose remedial teaching techniques. The methodology included a comparative study of the similarities and differences between the phonetic systems of the Thai language and English. The analysis revealed three primary causes contributing to English pronunciation difficulties among Thai speakers: 1) certain sounds present in English are absent in the Thai phonetics, 2) analogous sounds exist in Thai but are placed in different positions; and 3), Thai encompasses sounds alike to English, yet with distinct pronunciation. Furthermore, Thai individuals encounter challenges in pronouncing English sounds, encompassing both segmental features and suprasegmental features. These hurdles manifest in 1) consonant sounds, 2) diphthong consonant sounds, 3) vowel sounds, 4) stressed sounds, and 5) intonation. Addressing these pronunciation dilemmas necessitates strategic methods, including 1) utilization of

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นกธีรา จอรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรม
ท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

minimal pairs, 2) multiple pronunciation exercises, and 3) integration of facial diagrams.

This study concludes that the differences between the sound systems of the native language and the second language lead to difficulties and problems in producing accurate pronunciation. Therefore, it is imperative to address the pronunciation of Thai people. The solution involves teaching learners the correct characteristics and practicing pronunciation of the problem sounds using various techniques that have been researched and proven effective in accordance with academic principles.

Keywords : Thai Language Sound System, English Language Sound System, English Pronunciation Problems of Thai, Pronunciation Teaching Techniques

บทนำ (Introduction)

ภาษา คือ ระบบหนึ่งของการติดต่อสื่อสารซึ่งมีเสียงและความหมายเป็นองค์ประกอบสำคัญ รวมทั้งมีระบบกฎเกณฑ์ หรือโครงสร้างของภาษาเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป (อุดม วโรตม์ลิขิตต์, 2563: 1; Wardhaugh, 1972: 3; Gimson, 1970: 3) ซึ่งจากคำนิยามดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าภาษาต้องมีระบบ ระเบียบแบบแผนและวิธีการใช้ที่แน่นอน มิฉะนั้นจะไม่สามารถใช้ภาษาสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้ คำว่า “ระบบ” ในที่นี้หมายถึง กฎเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์ของภาษา ประกอบด้วย ระบบเสียงและระบบความหมาย แต่ละภาษามีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนทั้งระบบเสียงและระบบความหมายซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษานั้น ๆ

ระบบเสียง หมายถึง ระเบียบวิธีการเรียบเรียงเสียงให้เป็นหน่วยของภาษาที่ใหญ่ขึ้นและสามารถสื่อความหมายได้ซึ่งแต่ละภาษามีระบบในการเรียบเรียงเสียงเป็นของตนเอง เช่น คำในภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะท้ายคำหรือพยัญชนะตัวสะกดเพียงหนึ่งเสียงในตัวสะกดแม่ก กด กบ กก กน กม เกย เกอว โดยเวลาเปล่งเสียงให้อุบเสียงไว้ในคอ (กาญจนา นาคสกุล, 2559: 5) แต่คำในภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะท้ายคำได้ถึง 4 เสียง โดยเวลาเปล่งเสียงจะต้องออกเสียงทุกเสียง คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษจึงประสบปัญหาในการออกเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก

Citation : Pokaisawan, C., Jawaut, N., Satwinit, P. & Nusong, K. (2024). English Pronunciation Problems among

Thai People and Remedial Techniques. *Journal of Local Governance and Innovation*. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

ตัวอย่างเช่น my /mai/ ไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายคำ mine /main/ มีเสียงพยัญชนะท้ายคำ 1 เสียง mind /maind/ มีเสียงพยัญชนะท้ายคำ 2 เสียง minds /maindz/ มีเสียงพยัญชนะท้ายคำ 3 เสียง และ mild /maild/ มีเสียงพยัญชนะท้ายคำสองเสียง ซึ่งคำจากตัวอย่างข้างต้นทุกคำยกเว้นคำว่า my /mai/ จะเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย โดยอาจออกเสียงผิดหรือไม่ออกเสียงพยัญชนะท้ายคำซึ่งทำให้การสื่อความนั้นผิดความหมายไปจากที่ต้องการ ดังวลีต่อไปนี้ “in my mind” หมายความว่า ในความคิดของฉัน “in my mine” หมายความว่า ในเหมืองของฉัน “mild soap” หมายความว่า สบู่อ่อน และ “my soap” หมายความว่า สบู่ของฉัน เป็นต้น

ระบบความหมาย หมายถึง ความหมายของภาษาที่เปลี่ยนไปตามการเปลี่ยนแปลงของระเบียบการเรียบเรียงเสียงและการเรียบเรียงคำเป็นโครงสร้างภาษาที่ใหญ่ขึ้น เช่น คำว่า leap /li:p/ แปลว่า กระโดด peal /pi:l/ แปลว่า ปอกเปลือก ทั้งสองคำ ประกอบด้วย เสียงเรียงกัน 3 เสียง คือ /p/ /i:/ และ /l/ แต่ความหมายของทั้งสองคำแตกต่างกันเพราะการเรียงเสียงที่แตกต่างกัน ในประโยค The dentist hurts John. และ John hurts the dentist. ทั้ง 2 ประโยค ประกอบด้วย คำเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกันเพราะการเรียงคำต่างกัน ประโยคแรกหมายความว่า หมอฟันทำฟันให้จอห์นและทำให้จอห์นเจ็บจากการทำฟัน ในประโยคที่ 2 หมายความว่า จอห์นทำให้หมอฟันเจ็บ หรือในภาษาไทยส่วนขยายนามจะปรากฏอยู่หลังคำนามโดยคำนามเป็นคำหลัก (head word) จะอยู่หน้าคำขยาย (modifier) เช่น แมวดำ เด็กดี รถเก่า เป็นต้น แต่ในภาษาอังกฤษส่วนขยายจะปรากฏอยู่หน้าคำนาม เช่น a black cat, a good boy, และ an old car เป็นต้น

จากคำอธิบายและตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าระบบเสียงภาษาอังกฤษและระบบเสียงภาษาไทยมีความแตกต่างกันหลายลักษณะ เมื่อคนไทยออกเสียงภาษาอังกฤษจึงมีปัญหาหลายประการ อาทิ เสียงภาษาอังกฤษหลายเสียงไม่มีในภาษาไทย เช่น /v/ ในคำว่า vine, van คนไทยส่วนใหญ่จะออกเสียงแบบที่สะกดด้วยตัวอักษร ว ในภาษาไทยซึ่งไม่ถูกต้อง และถึงแม้ว่าเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงจะมีในภาษาไทยแต่ตำแหน่งที่เสียงนั้นปรากฏในคำจะแตกต่างกัน เช่น เสียง /f/ ในภาษาอังกฤษเป็นได้ทั้งเสียงพยัญชนะต้นคำและเสียงพยัญชนะท้ายคำ เช่น fan, safe แต่ในภาษาไทยเสียงพยัญชนะที่สะกดด้วยตัวอักษร ฟ หรือ ฝ จะไม่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำหรือเป็นเสียงพยัญชนะตัวสะกด คนไทยส่วนใหญ่จึงออกเสียงพยัญชนะท้ายคำของ safe เหมือนสะกดด้วย ฟ หรือ บ ซึ่งไม่ถูกต้อง เป็นต้น

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นภธีรา จอรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรม
ท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

ดังนั้น บทความวิชาการนี้จึงมุ่งนำเสนอถึงเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของคนไทยซึ่งมีที่มาจากการศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และเทคนิคการสอนเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของคนไทยเพื่อเป็นองค์ความรู้สำหรับนำไปถ่ายทอดและฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 1) เสียงพยัญชนะ 2) เสียงสระ 3) เสียงเน้นหนัก และ 4) ทำนองเสียง เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาและปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยรวมทั้งนำเสนอแนวทางการสอนเพื่อแก้ไขการออกเสียงที่เป็นปัญหา

เสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของคนไทย

ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยมีสาเหตุ 3 ประการ ได้แก่ 1) ภาษาไทยไม่มีเสียงลักษณะนั้น ๆ เช่น เสียง / g v ɒ z ʒ / แต่ภาษาอังกฤษมีจึงทำให้คนไทยมีปัญหาในการออกเสียงเหล่านี้เนื่องจากไม่คุ้นเคยจึงมักแทนเสียงเหล่านี้ด้วยเสียงในภาษาไทยที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น นำเสียง /s/ มาแทนเสียง /z/ นำเสียง /k/ มาแทนเสียง /g/ นำเสียง /w/ มาแทนเสียง /v/ นำเสียง /d/ มาแทนเสียง / ɒ / เป็นต้น 2) ภาษาไทยมีลักษณะเสียงนั้น ๆ แต่ปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกัน เช่น เสียง /s/ ในภาษาอังกฤษปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ แต่ในภาษาไทยปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำเพียงตำแหน่งเดียว ดังนั้น คนไทยจะมีปัญหาเมื่อต้องออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่มีเสียงพยัญชนะท้ายคำเป็นเสียง /s/ โดยคนไทยมักจะนำเสียง /h/ มาแทนเสียง /s/ เนื่องจากความคุ้นเคยกับภาษาไทย และ 3) ภาษาไทยมีลักษณะเสียงที่คล้ายกับเสียงภาษาอังกฤษแต่ออกเสียงต่างกัน เช่น เสียง /r/ ซึ่งมีทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยแต่ภาษาอังกฤษเวลาออกเสียงลื่นจะออ ในขณะที่ภาษาไทยเวลาออกเสียงลื่นต้องกระดก เมื่อคนไทยออกเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษก็จะออกเสียงลื่นกระดกแทนเนื่องจากความคุ้นเคยในภาษาไทยและลักษณะการออกเสียงของทั้งสองภาษาคือคล้ายคลึงกัน ซึ่งสาเหตุดังกล่าวข้างต้นทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นของคนไทยในการออกเสียงภาษาอังกฤษดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ

1.1 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเสียงกักหรือเสียงหยุด

ภาษาอังกฤษมีเสียงประเภที่ 6 หน่วยเสียง คือ /p b t d k g/ ส่วนภาษาไทยมี 9 หน่วยเสียง คือ /p b t d k ʔ p^h t^h k^h/

/p t k/ มีลักษณะทางหน่วยเสียงคล้ายกันทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ต่างกันที่ภาษาไทยเป็นเสียงสติด (unaspirated) ซึ่งมีหน่วยเสียง /p^h t^h k^h/ เป็นเสียงธนิต (aspirated) ในขณะที่ภาษาอังกฤษเสียงสติดหรือธนิตเป็นลักษณะทางสัทศาสตร์แตกต่างกันในแง่ของการออกเสียง แต่เป็นหน่วยเสียงเดียวกัน เช่น เสียง /p/ ในคำว่า pan กับ span [p^h] ในคำแรกออกเสียงแบบเสียงธนิต ในขณะที่ [p] ในคำหลังออกเสียงแบบเสียงสติด แต่เป็นหน่วยเสียงเดียวกัน ในขณะที่คำว่า “พาน” กับ “ปาน” เสียง /p^h/ และ /p/ เป็นคนละหน่วยเสียงกัน ภาษาอังกฤษมีการออกเสียงต่างกันเมื่อ /p t k/ เป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ นั่นคือ มีลักษณะเสียงแบบมีกลุ่มลมออกมา ได้แก่ หน่วยเสียงย่อย [p^h t^h k^h] เช่น pill, till, kill แต่ถ้าปรากฏข้างหลังเสียง /s/ จะออกเสียงแบบไม่มีกลุ่มลมพุ่งออกมา ได้แก่ หน่วยเสียงย่อย [p t k] เช่น spill, still, skill ถ้าปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำ เช่น cap cat kick จะสามารถออกเสียงได้ 3 ลักษณะ คือ เสียงธนิต สติด หรือเสียงอุป ซึ่งลักษณะดังกล่าวทั้งหมดเป็นหน่วยเสียงย่อยของหน่วยเสียง /p t k/ ในภาษาอังกฤษ และหน่วยเสียง /p t k/ นี้เกิดขึ้นในทุกตำแหน่งของคำ คือ พยัญชนะต้นคำ พยัญชนะกลางคำ หรือพยัญชนะท้ายคำ สำหรับภาษาไทยเสียงสติดหรือธนิตเป็นลักษณะทางหน่วยเสียง คือ /p t k/ เป็นเสียงหยุดสติด และ /p^h t^h k^h/ เป็นเสียงหยุดธนิต ทั้ง 6 หน่วยเสียงเกิดเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ แต่ถ้าเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำเป็นเสียงอุปเท่านั้น

/b d/ เป็นพยัญชนะเสียงหยุดโฆษะเหมือนกันทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย สำหรับภาษาอังกฤษทั้ง 2 เสียงเกิดเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ ส่วนภาษาไทยเกิดเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำเท่านั้น เมื่อเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำจะเกิดเป็นเสียงอุป [p̄ t̄] เช่น กบ กด เพราะฉะนั้นคนไทยอาจมีปัญหาเมื่อ /b d/ เป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำ

/g/ เป็นพยัญชนะเสียงหยุดโฆษะ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ทั้ง ๆ ที่ภาษาอังกฤษมีทั้งเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำ เสียงนี้จึงเป็นปัญหามากสำหรับคนไทย ซึ่งมักนำเสียงที่ใกล้เคียงกันมาแทน เช่น /k/ จึงออกเสียง go /gəu/ เป็น /kəu/

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นภธีรา จอรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรม
ท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisru.2024.47>

/ʔ/ เป็นพยัญชนะเสียงหยุดโฆณะ ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาไทย เช่น อัน /ʔan/ อะ /haʔ/ โดยภาษาอังกฤษไม่มีหน่วยเสียงนี้ เพราะฉะนั้นเสียงนี้ไม่มีปัญหาสำหรับคนไทย

จากที่กล่าวมาข้างต้นคนไทยอาจมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะเสียงหยุดของภาษาอังกฤษ ดังนี้

1) คนไทยอาจออกเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษเป็นเสียงอุบัตินิยมอย่างภาษาไทย
2) เนื่องจากเสียง /b d/ ไม่เป็นเสียงพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทย คนไทยจึงอาจจะนำเสียงที่ใกล้เคียงมาแทน ได้แก่ เสียง /p/ และ /t/ เช่น cab /kæb/ ออกเสียงเป็น /kæp/ หรือ cod /kɒd/ ออกเสียงเป็น /kɒt/ เป็นต้น

3) คนไทยออกเสียง /g/ ไม่ถูกต้องเพราะไม่มีหน่วยเสียงนี้ในภาษาไทย จึงมักนำเสียงที่ใกล้เคียง คือ /k/ มาแทน จึงออกเสียง go /gəʊ/ เป็น /kəʊ/ เป็นต้น

4) คนไทยอาจสับสนในตำแหน่งที่ปรากฏของเสียงชนิดหรือสัทอักษรถิ่นในภาษาอังกฤษกับภาษาไทย เช่น หน่วยเสียง [p] ในคำ spy ออกเสียงเป็น [pʰ] เช่นเดียวกับออกเสียงคำไทย เช่น สะพาน หรือ pepsi อาจออกเสียง /p/ ตัวแรกเป็น [p] แทนที่จะเป็น [pʰ] อย่างลักษณะเสียงภาษาอังกฤษ

1.2 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเสียงกึ่งเสียดสี

ภาษาอังกฤษมีเสียงประเภนี้ 2 เสียง คือ /tʃ dʒ/ ส่วนภาษาไทย คือ /ch c/ หน่วยเสียง /tʃ dʒ/ ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำ เช่น chain, lecture, rich, Jane, margin, ridge เป็นต้น ในขณะที่หน่วยเสียง /ch c/ ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำเท่านั้น เช่น ชาน ฉาย จาน เป็นต้น

เสียง /tʃ dʒ/ และ /ch c/ มีความแตกต่างกันในการออกเสียง /tʃ/ เป็นเสียงอโฆณะ แต่ /ch/ เป็นเสียงอโฆณะ ชนิด ในขณะที่ /dʒ/ เป็นเสียงโฆณะ แต่ /c/ เป็นเสียงอโฆณะ สัทอักษรถิ่น ดังนั้นการออกเสียง /tʃ dʒ/ ถ้าออกเสียงเป็น /ch c/ หรือ /ช จ/ จึงไม่ถูกต้องเพียงแต่ใกล้เคียงเท่านั้น

ปัญหาที่เกิดกับคนไทยสำหรับกลุ่มเสียงนี้ ได้แก่

1) คนไทยอาจพยายามออกเสียง /tʃ/ ซึ่งเป็นเสียงอโฆณะในภาษาอังกฤษให้เป็น /ch/ ซึ่งเป็นเสียงอโฆณะ ชนิด ในภาษาไทยหรือออกเสียง /dʒ/ ซึ่งเป็นเสียงโฆณะในภาษาอังกฤษเป็น /c/ ซึ่งเป็นเสียงอโฆณะ สัทอักษรถิ่น ในภาษาไทยซึ่งเสียง /tʃ dʒ/ ภาษาอังกฤษกับ /ch c/ ภาษาไทยออกเสียงไม่เหมือนกันเพียงแต่เป็นเสียงคล้ายคลึงกันเท่านั้น

2) คำที่ลงท้ายด้วยเสียง /ʃ dʒ/ มีปัญหามากเนื่องจากเป็นเสียงที่ไม่ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะตัวสะกดในภาษาไทย คนไทยมักจะใช้เสียง /t/ แทน เช่น คำว่า rich ridge มักออกเสียงเป็น /rit/ เป็นต้น

1.3 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเสียงเสียดสี

ภาษาอังกฤษมีเสียงประเภนี้ 9 หน่วยเสียง คือ /f v θ ð s z ʃ ʒ h/ ส่วนภาษาไทยมีเพียง 3 หน่วยเสียง คือ /f s h/ ซึ่งเสียงพยัญชนะกลุ่มนี้มีปัญหามากสำหรับคนไทย ดังนี้

/f v/ ภาษาอังกฤษปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำ เช่น fail, loafer, leaf, viel, lover, leave เป็นต้น ส่วนภาษาไทยมีแต่หน่วยเสียง /f/ ซึ่งเกิดเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำเท่านั้น คนไทยจึงมีปัญหาการออกเสียง /v/ ทั้งเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำ และมีปัญหาการออกเสียง /f/ เมื่อเป็นพยัญชนะท้ายคำ

/θ ð/ เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยส่วนภาษาอังกฤษเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำ และท้ายคำ เช่น thing, lather, loath, they, father, loathe เป็นต้น ดังนั้นคนไทยจึงมีปัญหาในการออกเสียงทั้ง 2 เสียง

/s z/ ภาษาอังกฤษปรากฏได้ทั้งเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำ เช่น seal, pencil, rice, zeal, lazy, rise เป็นต้น สำหรับภาษาไทยมีแต่หน่วยเสียง /s/ ซึ่งปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำเท่านั้น เช่น ทราบ สาบ ศร ดังนั้นคนไทยจึงมีปัญหาในการออกเสียง /z/ ทุกกรณี ส่วนเสียง /s/ จะมีปัญหาเมื่อปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำ

/ʃ ʒ/ ภาษาอังกฤษเสียง /ʃ/ ปรากฏได้ทั้งเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำ เช่น shall, fashion, bash ส่วน /ʒ/ ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะกลางคำและท้ายคำเท่านั้น เช่น casual, Asia, prestige เป็นต้น ทั้ง 2 เสียงไม่มีในภาษาไทยจึงเป็นปัญหามากไม่ว่าเสียงนั้นจะปรากฏในตำแหน่งใด ๆ ของคำ

/h/ ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น he have ฮาฮู เป็นต้น แต่ไม่ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำทั้ง 2 ภาษา ดังนั้นคนไทยจึงไม่มีปัญหาในการออกเสียงนี้

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนไทยมีดังนี้

1) เมื่อเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ คนไทยอาจนำเสียงใกล้เคียงและมีอยู่ในระบบเสียงภาษาไทยมาแทน เช่น นำ /v/ มาแทน /v/ ในคำ van นำเสียง /ซ/ หรือ /ท/ มาแทน /θ/ เช่น ในคำ thin หรือเสียง /ด/ แทน /ð/ ในคำ the เป็นต้น

2) เมื่อเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำหรือพยัญชนะตัวสะกดจะมีปัญหามากเนื่องจากภาษาไทยไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายคำเป็นเสียงเสียดสี คนไทยมักออกเสียงเป็นเสียงอุป /p/ หรือ /t/ แทน เช่น have เป็น /hæp/ kiss เป็น /kit/ เป็นต้น

1.4 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเสียงนาสิก

ภาษาอังกฤษมีเสียงประเภนี้ 3 หน่วยเสียง คือ /m n ŋ/ เช่นเดียวกับภาษาไทย ภาษาอังกฤษ /m n/ เป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำ ส่วน /ŋ/ เป็นเสียงพยัญชนะกลางคำและท้ายคำ เช่น mail, symbol, ram, nail, corner, van, anger, rang เป็นต้น สำหรับภาษาไทย /m n ŋ/ ปรากฏได้ใน 2 ตำแหน่งคำ คือ ต้นคำและท้ายคำ จึงไม่มีปัญหาสำหรับคนไทย แต่อาจจะมีปัญหาอยู่บ้าง คือ คนไทยมักออกเสียงพยัญชนะท้ายคำเป็นเสียงอุป

1.5 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเสียงข้างลิ้น

เสียงข้างลิ้น ได้แก่ เสียง /l/ ในภาษาอังกฤษและ /ล/ ในภาษาไทย /l/ หรือ /ล/ เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นคำทั้ง 2 ภาษา แต่ภาษาไทยไม่ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายคำ เมื่อเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำจะออกเสียงชัดเจนเรียกว่า clear [l] ทั้ง 2 ภาษา ภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงย่อยของ /l/ ที่สำคัญคือ dark [ɫ] ซึ่งพบในตำแหน่งตามหลังเสียงสระและในตำแหน่งท้ายคำ เช่น silver, pill เป็นต้น

ฉะนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนไทยมีดังนี้

1) คนไทยจะออกเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายคำได้ยาก และมักจะนำเสียงใกล้เคียงคือ เสียง /n/ มาแทน เช่น คำว่า call /kɔl/ ออกเสียงเป็น /kɔn/ school /sku:l/ ออกเสียงเป็น /skun/ เป็นต้น

2) คนไทยออกเสียง dark [ɫ] ไม่ค่อยได้ มักจะใช้เสียง clear [l] แทน เช่น silver /silvər/ ออกเสียงเป็น /silvər/ illness /ɪl'nəs/ ออกเสียงเป็น /il'nəs/ เป็นต้น

1.6 ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเสียงลิ้นอ

เสียงลีนงอ ได้แก่ /r/ ในภาษาอังกฤษ ซึ่งเวลาออกเสียงลีนงจะอ เช่น red, car เป็นต้น ส่วนภาษาไทยเสียง /ร/ เวลาออกเสียงลีนงจะกระดก เช่น รำ เร็ว โรงเรียน เป็นต้น เสียง /r/ ปรากฏได้ทั้งพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำในภาษาอังกฤษแต่ภาษาไทยปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำเท่านั้น

ปัญหาการออกเสียงคือ คนไทยอาจออกเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษเป็นเสียงลีนงกระดกเหมือนภาษาไทย และมักจะนำเสียงใกล้เคียงเสียง /r/ คือ เสียง /น/ มาแทนในตำแหน่งพยัญชนะท้ายคำ เช่น pair /peer/ ออกเสียงเป็น /peen/ เป็นต้น

1.7 ปัญหาการออกเสียงอัมสระ

เสียงอัมสระ ได้แก่ /w j/ หรือ /ว ย/ ซึ่งปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำทั้ง 2 ภาษา เช่น win yes ว่า ยาว เป็นต้น แต่ถ้าเป็นตำแหน่งหลังสระ /w j/ ภาษาอังกฤษจะรวมกับเสียงสระข้างหน้าเป็นสระประสม สำหรับภาษาไทย /ว ย/ อาจจะออกเสียงเป็นตัวสะกดหรือสระประสม ขึ้นอยู่กับลักษณะการออกเสียงซึ่งเวลาออกเสียงในฐานะตัวสะกดปลายลีนหรือโคนลีนจะติดเพดาน ถ้าออกเสียงเป็นสระประสมปลายหรือโคนลีนจะไม่ติดเพดาน และท้ายเสียงจะเป็นอีหรืออูมากกว่าเสียง /ย หรือ ว/ ซึ่งคนไทยไม่มีปัญหาในการออกเสียงกลุ่มนี้

จากการอธิบายเปรียบเทียบหน่วยเสียงพยัญชนะของภาษาอังกฤษและภาษาไทยดังกล่าวแล้วนั้นสามารถสรุปสาเหตุของปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของคนไทยได้ดังนี้

1) หน่วยเสียงพยัญชนะที่มีเหมือนกันทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทย ได้แก่ /p b t d k f s h r l m n ŋ w j/ หรือ /ป บ ต ด ก ฟ ซ ฮ ร ล ม น ง ว ย/ ตามลำดับ หน่วยเสียงกลุ่มนี้มีลักษณะเหมือนกันทางหน่วยเสียงแต่ต่างกันที่หน่วยเสียงย่อย และตำแหน่งที่ปรากฏของเสียงภาษาไทยทุกเสียงในกลุ่มนี้ปรากฏเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้น แต่มีเพียง 8 หน่วยเสียงเท่านั้นที่เกิดเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่ /ŋ n m j w k t p/ สำหรับภาษาอังกฤษปรากฏเป็นพยัญชนะต้นคำ กลางคำ หรือท้ายคำได้ทุกเสียง ยกเว้น /ŋ/ ซึ่งไม่ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้นคำ ฉะนั้นปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับคนไทยในการออกเสียงพยัญชนะกลุ่มนี้จะเป็นปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงย่อยและปัญหาของตำแหน่งที่ปรากฏของเสียง

2) หน่วยเสียงที่มีเฉพาะภาษาไทยแต่คล้ายกับหน่วยเสียงภาษาอังกฤษบางส่วน ได้แก่ /p^h t^h k^h ch c/ หรือ /พ ท ค ช จ/ ซึ่ง /p^h t^h k^h/ ในภาษาไทยเป็นหน่วยเสียงที่อาจเทียบได้กับหน่วยเสียงย่อย [p^h t^h k^h] ของ /p t k/ ในภาษาอังกฤษ เสียง /ch/ และ /c/ ของไทยมี

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นภธีรา จอรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรม
ท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

ลักษณะเสียงบางส่วนที่คล้ายคลึงกับ /tʃ dʒ/ ของภาษาอังกฤษ เสียง /ch/ เป็นเสียงชนิด อโฆชะ /c/ เป็นเสียงลิกล อโฆชะ ส่วน /tʃ/ เป็นเสียงอโฆชะ /dʒ/ เป็นเสียงโฆชะ ดังนั้นคนไทยอาจจะออกเสียง /tʃ dʒ/ เป็น /ch c/ เนื่องจากความคุ้นเคยเสียงภาษาไทยและความคล้ายคลึงกันของเสียง

3) หน่วยเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาอังกฤษแต่ไม่ปรากฏในระบบหน่วยเสียงภาษาไทย คือ /g v θ ð z ʃʒ/ ซึ่งเสียงเหล่านี้นับว่ามีปัญหามากที่สุดไม่ว่าจะปรากฏในตำแหน่งใด ๆ

สำหรับพยัญชนะเสียงสะกดในภาษาไทยซึ่งมีเพียง 9 หน่วยเสียง คือ /p t k m n ŋ w j ʔ/ หรือ /ป ต ก ม น ง ว ย อ/ แต่ภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงพยัญชนะทุกเสียงเป็นเสียงสะกดได้ ยกเว้น /h w j/ เพราะฉะนั้นคนไทยจึงออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดที่มีไม่ตรงกับภาษาไทยได้ยากและพยายามนำเสียงที่ใกล้เคียงที่มีอยู่ในภาษาไทยมาแทน

2. ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษมีมากกว่าภาษาไทยเพราะมีทั้งในตำแหน่งต้นคำ และท้ายคำ ตำแหน่งต้นคำมีได้ถึง 3 เสียง และมีเสียงพยัญชนะท้ายคำเรียงกันได้ถึง 4 เสียง ส่วนภาษาไทยมีเฉพาะตำแหน่งต้นคำเท่านั้นและมีเสียงพยัญชนะควบกล้ำเรียงกันได้เพียง 2 เสียง ซึ่งเสียงควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำมีเพียง 8 ลักษณะเท่านั้นที่ซ้ำกับภาษาอังกฤษ ได้แก่ /khr-, phr-, thr-, khl-, phl-, khw-, fr-, dr-/ ดังนั้นจึงเป็นปัญหาสำหรับคนไทยเวลาออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำเมื่อมีเสียงควบกล้ำ 2 เสียงที่ไม่ใช่ 8 ลักษณะข้างต้น และเสียงควบกล้ำ 3 เสียง

ส่วนตำแหน่งท้ายคำโดยปกติคนไทยไม่ปล่อยเสียงท้ายคำ และเสียงบางเสียงก็ไม่ปรากฏในภาษาไทย เมื่อมีเสียงควบกล้ำอยู่ด้วยยิ่งมีปัญหามากขึ้น นับเป็นปัญหาถึง 2 ประการ คือ ประการแรกต้องออกเสียงท้ายคำให้ถูกต้อง และประการที่สองต้องออกเสียงเหล่านั้นควบกัน เช่น คำว่า hold คนไทยจะออกเสียงเป็น /həun/ ไม่ออกเสียงควบ /l/ และ /d/ เข้าด้วยกัน และถ้าเป็นเสียงควบกล้ำ 3 เสียงยิ่งยากขึ้นไปอีก เช่น text /tekst/ คนไทยจะออกเสียงเป็น /tek/ เท่านั้น และถ้าเป็นเสียงควบกล้ำ 4 เสียง แทบออกเสียงไม่ได้เลย เช่น texts /teksts/ คนไทยจะออกเสียงเป็น /tek/ เช่นกัน

ในกรณีที่มีเสียงควบกล้ำ 3 เสียง ถ้าอยู่ต้นคำซึ่งขึ้นต้นด้วยเสียง /s/ คนไทยจะใส่สระอะ หลังเสียง /s/ ซึ่งทำให้การออกเสียงภาษาอังกฤษผิดเพี้ยนไป เช่น ในคำ spring /sprɪŋ/ จะกลายเป็น /saprɪŋ/ strong /strɒŋ/ จะกลายเป็น /satrɒŋ/ เป็นต้น สำหรับเสียงควบกล้ำ 2 เสียงในตำแหน่งต้น

คำนั้น ถ้าซ้ำกับเสียงภาษาไทยจะไม่ใช่ปัญหา เช่น plan, pray, clay แต่ถ้าเป็นเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยจะเป็นปัญหา เช่น shrimp /ʃrɪmp/ ออกเสียง /ʃ/ ควบกับ /r/ ลำบาก เพราะเสียง /ʃ/ ไม่ปรากฏในภาษาไทยและถ้าเป็นเสียงที่ขึ้นต้นด้วย /s/ ก็ใส่เสียงสระอะหลัง /s/ เช่นเดียวกับเสียงควบกล้ำ 3 เสียง เช่น spend /spend/ จะออกเสียงเป็น /sapend/ ,slow /sləu/ จะออกเสียงเป็น /saləu/

3. ปัญหาการออกเสียงสระ

หน่วยเสียงสระภาษาอังกฤษและภาษาไทยมี 2 ประเภท ได้แก่ สระเดี่ยวและสระประสม เสียงสระเดี่ยวภาษาอังกฤษมี 12 หน่วยเสียง คือ /i: i e æ a: ɔ: ɒ ʌ u u:/ ภาษาไทยมี 18 หน่วยเสียง คือ /i: i e e: æ æ: u u: ʌ ɤ: a a: u u: o o: ɔ: ɔ:/ สระประสมภาษาอังกฤษมี 8 หน่วยเสียงคือ /ei ai oi iə eə uə au ou/ ภาษาไทยมี 3 หน่วยเสียง คือ /ia ua wa/

เสียงสระภาษาไทยแตกต่างกันที่ความสั้นยาวของเสียง เช่น /i – ii/ , /u – uu/ แต่ละคู่มีฐานที่เกิดเดียวกัน ขณะออกเสียงสระ /i – ii/ ลิ้นจะอยู่ในตำแหน่งสระหน้าสูงเหมือนกัน และสระ /u-uu/ ลิ้นอยู่ในตำแหน่งสูงหลังเหมือนกัน แต่ภาษาอังกฤษนอกจากความแตกต่างของฐานที่เกิดของเสียงแล้วยังมีความแตกต่างของความเกร็ง (tense) หรือคลาย (lax) ของกล้ามเนื้อปากขณะออกเสียงซึ่งจะมีผลทำให้เสียงสระยาวขึ้นหรือสั้นลง สระที่สั้นเกร็งมากจะออกเสียงยาวและเน้นกว่าสระเสียงยาวในภาษาไทย เช่น food และพูด ส่วนสระที่สั้นคลายจะออกเสียงสั้นและไม่เน้น เช่น cooed กับคุด เป็นต้น

เนื่องจากสระที่สั้นไม่เกร็งจะออกเสียงสั้นและไม่เน้นจึงทำให้มีหลายเสียงที่คล้ายกันจนยากแก่การออกเสียงและการฟัง เช่น cut – cat, sit – set เป็นต้น นอกจากนี้ภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันจะออกเสียงสระ /ə/ ในพยางค์ที่ไม่เน้น แทนสระที่เคยลงเสียงเน้นหนักแล้วเปลี่ยนเป็นไม่เน้นเนื่องจากเติมวิภัติปัจจัยเข้าไป เช่น able /'ebl/ เป็น ability /ə'biləti/ atom /'ætəm/ เป็น atomic /ə'tɒmɪk/ ซึ่งคนไทยอาจจะมีปัญหาการฟังหรือออกเสียงสระ /ə/ ในพยางค์ที่ไม่เน้นหนัก แทนตำแหน่งที่เคยออกเสียงเน้นหนักดังกล่าว

การออกเสียงสระประสมภาษาอังกฤษเป็นการออกเสียงโดยเริ่มออกเสียงจากสระตัวหนึ่งแล้วเลื่อนไปยังสระอีกตัวหนึ่งอย่างต่อเนื่องซึ่งต่างกับการออกเสียงสระเดี่ยวภาษาไทยถึงแม้ว่าจะมีเสียงสระคล้ายกัน เช่น

ภาษาอังกฤษ

ภาษาไทย

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นภธีรา จอรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรม
ท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

say /seɪ/	เซ
cow /kau/	คาว
eye /aɪ/	อาย
bear /beə/	แบ

ดังนั้นคนไทยอาจจะออกเสียงสระประสมภาษาอังกฤษเป็นสระเดี่ยวแบบภาษาไทยข้างต้น สำหรับเสียงสระประสมภาษาไทยมี 3 หน่วยเสียง ในขณะที่ภาษาอังกฤษมี 8 หน่วยเสียง ทั้ง 2 ภาษาไม่มีลักษณะเสียงซ้ำกันเลย ดังนั้นทุกเสียงจึงมีปัญหาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งการฟังและการออกเสียง

4. ปัญหาการออกเสียงเน้นหนัก

คนไทยอาจมีปัญหาการออกเสียงเน้นหนักดังต่อไปนี้

4.1 ภาษาอังกฤษมีเสียงเน้นหนัก 4 ลักษณะคือ เสียงเน้นหนักที่สุด เสียงเน้นหนักที่สอง เสียงเน้นหนักที่สาม และเสียงเน้นเบา (พัชรี พลาวงศ์, 2563) ในขณะที่ภาษาไทยมีเสียงเน้นหนัก 2 ลักษณะคือ เสียงเน้นหนักที่สุดและเสียงเน้นเบา ไม่มีเสียงเน้นหนักที่สองและสาม เมื่อเราต้องฟังคนพูดภาษาอังกฤษหรือต้องพูดเองจึงเป็นเรื่องยากมาก ความแตกต่างของเสียงเน้นหนักที่สองและสามคนไทยมักจะได้ยินเป็นเสียงเดียวกัน

4.2 การลงเสียงเน้นหนักประโยคของภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับลักษณะของเหตุการณ์ที่ผู้พูดประสบในขณะนั้นหรือเพื่อแสดงโครงสร้างของกลุ่มคำในประโยคซึ่งมีลักษณะที่แน่นอน ในขณะที่ภาษาไทยการลงเสียงเน้นหนักประโยคส่วนใหญ่เพื่เน้นคำพูดตามความต้องการของผู้พูดซึ่งเป็นลักษณะที่กำหนดตำแหน่งแน่นอนได้ยาก ทำให้เมื่อคนไทยพูดหรือฟังภาษาอังกฤษจึงสับสนกับการออกเสียงเน้นหนักในประโยค

5. ปัญหาการออกทำนองเสียง

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ซึ่งวรรณยุกต์ในภาษาไทยคือลักษณะเสียงสูงต่ำในภาษา โดยอาจเทียบได้กับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษที่เรียกว่า pitch นั่นเอง แต่แตกต่างกันที่วิธีการนำมาใช้ ภาษาที่ใช้ระบบวรรณยุกต์จะมีเสียงสูงต่ำเกิดขึ้นในพยางค์หรือคำ แต่ภาษาที่ใช้ระบบเสียงสูงต่ำในประโยคจะมีเสียงสูงต่ำเกิดขึ้นในข้อความหรือประโยคซึ่งช่วยให้ข้อความหรือประโยคนั้นมีความหมายเพิ่มขึ้นหรือเปลี่ยนจากเดิม ความแตกต่างในเรื่องนี้เป็นสาเหตุสำคัญที่สร้างความยุ่งยากให้กับคนไทยเมื่อต้องใช้ภาษาที่มีทำนองเสียง เพราะเสียงสูงต่ำของไทยเกิดขึ้นในคำไม่ใช่ประโยค

Citation : Pokaisawan, C., Jawaut, N., Satwinit, P. & Nusong, K. (2024). English Pronunciation Problems among

Thai People and Remedial Techniques. *Journal of Local Governance and Innovation*. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgrisru.2024.47>

รูปแบบทำนองเสียงที่สร้างปัญหาให้กับคนไทยอย่างมากคือ รูปแบบทำนองเสียงขึ้นซึ่งใช้ในประโยคคำถามที่ต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ เช่น Are you happy? เป็นต้น

เทคนิคการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของคนไทย

การแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยจะต้องแก้ไขปัญหามาให้ตรงจุดและเน้นการฝึกเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น และเมื่อผู้ใช้ภาษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องจะทำให้มีความมั่นใจมากขึ้น ต่อไปนี้เป็นวิธีการที่จะใช้ในการสอนและฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา

1. การใช้คู่เทียบเสียง

คนไทยมักแทนเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหามาด้วยเสียงภาษาไทยที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น แทนเสียง /z/ ด้วยเสียง /s/ แทนเสียง /v/ ด้วยเสียง /f/ เป็นต้น ควรแก้ปัญหาโดยให้คนไทยหัดฟังและออกเสียงที่ถูกต้องเปรียบเทียบกับเสียงที่ใช้แทนที่เสียงนั้นเพื่อให้ได้ยินความแตกต่างของเสียงทั้ง 2 อย่างชัดเจนโดยการใช้คู่เทียบเสียง (minimal pair) เปรียบเทียบให้ผู้ใช้ภาษาเห็นความแตกต่างระหว่าง 2 เสียง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

/s/	/z/	/f/	/v/
sip	zip	fan	van
seal	zeal	feel	veel
sink	zinc	face	vase
sewn	zone	fine	vine
said	Zed	fast	vast
Sue	zoo	few	view
/k/	/g/	/l/	/r/
came	game	lab	wrap
cap	gap	load	road
class	glass	lock	rock
could	good	long	wrong
card	guard	lice	rice
cad	gad	late	rate

2. การฝึกออกเสียงจากแบบฝึกรูปแบบต่าง ๆ

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นภธีรา จอรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

นอกจากให้คนไทยหัดฟังเสียงที่ถูกต้องแล้วต้องมีแบบฝึกที่ถูกต้องให้กับผู้ใช้ภาษาฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาจนกระทั่งผู้ใช้ภาษาสามารถออกเสียงนั้น ๆ ได้ถูกต้อง โดยการฝึกออกเสียงคำเป็นคู่ ๆ ตามคู่เทียบเสียง และฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาในประโยค โดยการฝึกจากประโยคที่มีคำเหล่านั้นอยู่หลายคำ บทสนทนา โคลง กลอน และเพลง ที่มีเสียงที่ต้องการฝึกอยู่ด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1 ตัวอย่างประโยคเพื่อฝึกการออกเสียงพยัญชนะ

- /p/ Peter and Paul are picking apples and pears.
- /b/ Barbara likes giving baby a bath and putting her to bed.
- /t/ I've told you time and time again to stop teasing spot.
- /d/ Bad Dick drinks and dines in the "Dark Dungeon" everyday.
- /k/ Take a cake of soap and cut it into quarters.
- /g/ Gregory's dog begged for a bone and got it.
- /v/ The lives of five of the sailors' wives were saved.
- /s/ Cissy's swimming at the sea-side on Sunday at six.
- /z/ Roses and daisies seem to attract bees and flies.
- /θ/ The thief stole Cynthia's false teeth from the bathroom.
- /ð/ The other brother went with his father and mother to gather durians.
- /ʃ/ I shall shine Shieila's shoes if you'll wash her shorts.
- /ʒ/ A casual stroll occasionally gives me great pleasure.
- /tʃ/ Charlie bought some cheap chocolates at the church fair.
- /dʒ/ Ginger is taking an age, and must be in a traffic jam across the bridge.
- /r/ There are several lice in the green rice-bin.
- /w/ If William were wise, he'd work instead of Whine.

2.2 ตัวอย่างบทสนทนาเพื่อฝึกการออกเสียง /ʃ/ /dʒ/ และ /tʃ/

- SID: It's fish and chips for lunch, Joe!
- JOE: Ships!? I can't eat ships, they're too big!
- SID: I said chips, you know, fried potatoes!

JOE: Oh, I see, chips with a CH, not ships with a SH.

SID: That's right. You're a genius, Joe!

JOE: Was the fish expensive, Sid?

SID: No, it was cheap.

JOE: Jeep!? You bought a Jeep?

SID: No, cheap, the opposite of expensive.

JOE: Oh, I see, cheap with a CH, not Jeep with a Joe!

(Hancock, 2017: 33)

2.3 ตัวอย่างเพลงกล่อมเด็กที่ใช้ในการฝึกออกเสียง /dʒ/

Jack and Jill

Jack and Jill went up the hill

to fetch a pail of water.

Jack fell down and broke his crown

and Jill came tumbling after.

(Peace Corps of the United States of America, n.d.: 303)

2.4 ตัวอย่างโคลงเพื่อฝึกการออกเสียง /f/

Four Fat Flies

I wish I could fine

those four fat flies

that flew in my window

last Friday night.

Four flies, flew in,

Four flies, not three.

One landed on Fred,

three landed on me.

(Graham, 2013: 71)

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นภธีรา จวอรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

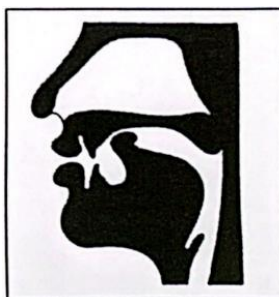
ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรม
ท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

3. การใช้แผนผังใบหน้า

การอธิบายวิธีการออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระที่ถูกต้องควรใช้แผนผังใบหน้า (facial diagrams) แสดงการใช้อวัยวะในการออกเสียงช่วยให้ผู้พูดรู้จักใช้อวัยวะในการออกเสียงอย่างถูกต้อง ดังตัวอย่างในภาพที่ 1 และ 2

ภาพที่ 1 แผนผังใบหน้าแสดงการออกเสียง /v/
ที่มา: รัชนิโรจน์ กุลธารัง (2547)

ภาพที่ 2 แผนผังใบหน้าแสดงการออกเสียง /r/
ที่มา: รัชนิโรจน์ กุลธารัง (2547)

สำหรับเสียงปัญหาอื่น ๆ เช่น เสียงเน้นหนัก และทำนองเสียง ผู้ใช้ภาษาควรสังเกตลักษณะที่ถูกต้องและฝึกออกเสียงจนสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

บทสรุป (Conclusion)

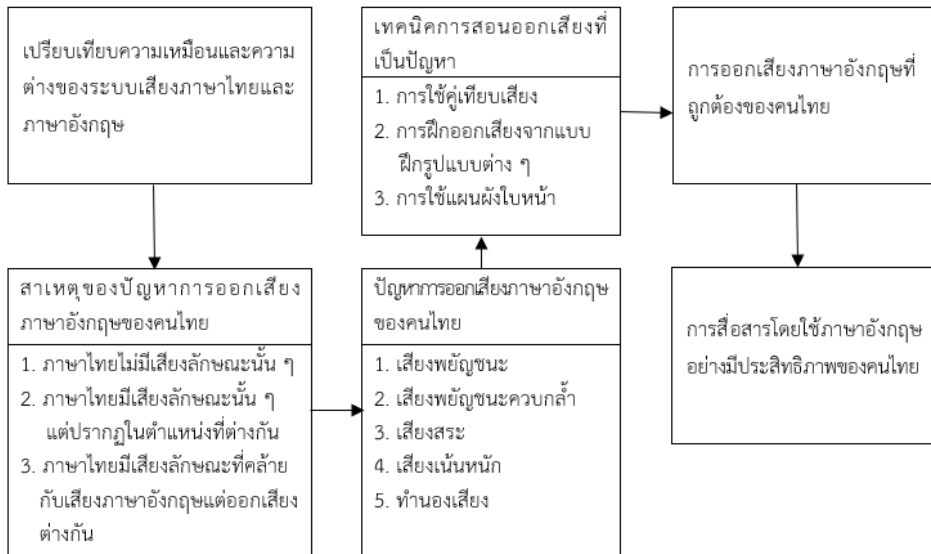
ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยมีสาเหตุหลัก 3 ประการ คือ 1) ภาษาไทยไม่มีเสียงลักษณะนั้น ๆ 2) ภาษาไทยมีเสียงลักษณะนั้น ๆ แต่ปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกัน และ 3) ภาษาไทยมีเสียงลักษณะที่คล้ายกับเสียงภาษาอังกฤษแต่ออกเสียงต่างกัน ด้วยสาเหตุดังกล่าวคนไทยจึงนำเสียงภาษาไทยมาออกเสียงแทนซึ่งทำให้การออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น ๆ ไม่ถูกต้อง ดังนั้น

Citation : Pokaisawan, C., Jawaut, N., Satwinit, P. & Nusong, K. (2024). English Pronunciation Problems among

Thai People and Remedial Techniques. *Journal of Local Governance and Innovation*. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisrru.2024.47>

จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแก้ไขปัญหาการออกเสียงของคนไทยซึ่งวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดคือ การสอนให้ผู้ใช้อักษรรู้ลักษณะเสียงที่ถูกต้องและฝึกออกเสียงปัญหาดังกล่าวด้วยเทคนิควิธีต่าง ๆ ได้แก่ การใช้คู่เทียบเสียง การฝึกออกเสียงจากแบบฝึกรูปแบบต่าง ๆ และการใช้แผนผังใบหน้า โดยแสดงความเชื่อมโยงของการศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยดังนี้

เอกสารอ้างอิง (References)

- กาญจนา นาคสกุล. (2559). ระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชรี พลาวงศ์. (2563). การออกเสียงภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รัชนิโรจน์ กุลอำรง. (2547). วิธีสอนการออกเสียง. กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- อุดม วโรตม์สิขิตติธ. (2563). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 27. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Gimson, A.C. (1970). *Introduction to the Pronunciation of English*. 2nd ed. London: The English Language Book Society and Edward Arnold.
- Graham, C. (2013). *Jazz Chants*. New York: Oxford University.
- Hancock, M. (2017). *English Pronunciation in Use*. 10th ed. Cambridge: Cambridge University. Peace Corpse of the United States of America. (n.d.). *TEFL Manual*. n.p. Wardhaugh, R. (1972). *Introduction to Linguistics*. The U.S.: McGraw Hill.

Citation : ขวัญพร โพธิ์สุวรรณ, นกธีรา จวรรรณ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง

ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. วารสารการบริหารการปกครองและนวัตกรรมท้องถิ่น. 8(2) : 391-408; DOI : <https://doi.org/10.14456/jlgisru.2024.47>